

การ์ตูนญี่ปุ่น

ทิพวัลย์ แซ่แต้
วรรณิ์ อุบลวัฒนา
ปัญญาพร คาปราบ

การแปลการ์ตูนเริ่มขึ้นในช่วงปิดเทอม ภาคฤดูร้อนของปี 2* ตอนแรกไม่ได้มีความคิดที่จะแปลการ์ตูนกันเลย แต่จากการที่รุ่นพี่และรุ่นน้องมีความรักใคร่ปรองดองกันมาก มีข่าวคราวอะไร รุ่นพี่ก็มักจะบอกกล่าวให้รุ่นน้อง (ที่โง่ๆ) ฟังอยู่เสมอ มีอยู่ครั้งหนึ่งรุ่นพี่ถามว่า “ปิดเทอมนี้น้องทำไมไม่แปลการ์ตูนกันล่ะได้เงินเยอะนะ” แล้วรุ่นพี่คนนั้นก็พูดต่อด้วยความภาคภูมิใจว่า “ได้ครั้งละเป็นพันเชียวนะ” “โอ้โฮ” พวกเราร้องออกมาพร้อมกันและพร้อมกันคิดในใจตามประกาศนียบัตรที่ไม่เคยได้เงินด้วยหยาดเหงื่อตัวเองว่า “หือม เยอะจริง” จึงเกิดกิเลสความโลภอยากจะได้เงิน (และประสบการณ์ด้วยนิดหน่อย) บ้าง ใครล่ะที่จะไม่อยากได้เงิน ดังนั้นมาาก็เริ่มไปด้อม ๆ มอง ๆ ตามสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ทุกสำนักพิมพ์จะมีวิธีการพูดปฏิเสธต่าง ๆ กัน แต่สรุปแล้วจะได้ใจความกะทัดรัดชัดเจนเหมือนกันหมดว่า “ที่นี่ไม่รับค่ะ มีคนแปลอยู่แล้ว” แต่บางแห่งก็ลองให้แปลดูก่อน เราก็ลองแปลดูแล้วแต่ก็ใช้ไม่ได้สักที แต่เรายังไม่สิ้นความพยายาม เรายึดหลักที่ว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น” (ถ้าที่นั่นมีเงินรออยู่) ในที่สุดก็มีสำนักพิมพ์ตาแหลมยอมรับเรา เราก็เริ่มจากให้ลองแปลดูก่อน แต่ไม่ได้กำหนดวันส่ง บอกเพียงว่าให้ทำให้ดีที่สุดแล้วค่อยเอามาส่ง พอเอาไปส่งเค้าก็บอกใช้ได้ อาทิศย์หน้ามารับเงินได้ ช่วงนั้นเงินสะพัดมาก

เราตั้งหน้าตั้งตาแปลกันใหญ่ พอได้เงินแล้วประสบการณ์ก็ไม่ค่อยสนใจเท่าไรแล้ว แต่ประสบการณ์ที่ได้ก็คงจะมีเรื่องที่เราได้ติดต่อกับทางสำนักพิมพ์ ได้รู้ถึงระบบการทำงานของเรา

นอกจากจะอยากได้เงินแล้ว เวลาว่างก็มีส่วนด้วย ช่วงปิดเทอมจะมีเวลาว่างมาก ก็เลยคิดว่าไม่ควรจะอยู่เฉย ๆ (ตามประกาศนียบัตร) เคยไปทำงานทำอยู่ช่วงหนึ่งเหมือนกัน เป็นงาน RESEARCH แต่เห็นว่าเป็นงานที่ต้องทำไกลบ้านมาก และเหนื่อยด้วยซึ่งไม่เหมาะกับผู้หญิงอย่างเรา แค่อารมณ์ไปกลับก็หมดแล้วไม่พอกับเงินที่ได้รับ จึงเห็นพ้องต้องกันว่างานแปลการ์ตูนนี้แหละเหมาะกับพวกเรามากที่สุด คือเป็นงานที่มีโอกาสได้ใช้ความรู้ที่มีอยู่บ้างให้เกิดประโยชน์ และเป็นงานที่สามารถนำกลับมาทำที่บ้านได้ จะนั่งแปล นอนแปลก็ได้ไม่มีใครมาว่าได้ แม้แต่ช่วงเปิดเทอม เรายังสามารถทำต่อไปได้เรื่อย ๆ เพราะเวลาเรียนมีไม่มากเท่าไร บางวันเลิกเรียนแค่เที่ยง ก็นั่งทำไปได้เรื่อย ๆ ซึ่งช่วงที่ยังไม่ได้แปลการ์ตูน มักจะใช้เวลาเหล่านั้นไปอย่างเปล่าประโยชน์ ส่วนใหญ่ก็จะนั่งคุยกันไปด้อม ๆ มอง ๆ กับเพื่อนไปด้วย บางครั้งก็จะชวนกันไปดูหนังบ้างซื้อของบ้าง ซึ่งนอกจากจะไม่เกิดประโยชน์แล้ว ที่สำคัญต้องเสียเงินอีกด้วย (สำคัญมาก)

* ปัจจุบันกำลังจะขึ้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (เม.ย. 2532)

วิธีการรับงาน

หลังจากเดินหาโรงพิมพ์จนเจอแล้วก็ขอเค้าแปล เค้าจะไม่ให้ช่วยกันแปลเลยเพราะกลัวว่าสำนวนจะไม่เหมือนกัน ครั้งแรกจะให้มาประมาณ 30 กว่าหน้า บอกให้ลองแปลดูก่อน พอไปส่งงานเค้าก็ให้เงินเลย การไปรับงานทุกครั้งจะไม่เคยขอจำนวนเลย ทางสำนักพิมพ์จะกำหนดมาให้ว่าจะแปลเท่าไร ส่วนใหญ่จะได้ครั้งหนึ่งประมาณ 200 หน้า ก่อนจะรับงานมาแปลแต่ละครั้งทางสำนักพิมพ์จะให้ลองดูก่อนว่าพอจะแปลได้นั้น ยากไปหรือเปล่า ถ้าเราคิดว่าทำไม่ได้ก็บอกเค้าว่า ไม่ทำ เค้าก็จะหางานใหม่ที่ง่ายกว่ามาให้ กำหนดการส่งงานก็จะขึ้นอยู่กับว่าทางโรงพิมพ์จะงานเร่งรีไปล่า ถ้างานเร่งเค้าก็จะกำหนดมาให้ส่งวันไหน แต่ถ้างานไม่เร่งก็จะประมาณ 1 อาทิตย์หรือ 2 อาทิตย์ ก็แล้วแต่เราว่า เราอยากได้เงินเร็ววีไปล่า ถ้าเราอยากได้เงินเร็ว ๆ ก็รีบส่งแล้วเค้าก็จะให้งานใหม่มา งานจะมีให้อยู่เรื่อย ๆ ส่วนใหญ่จะให้มาเป็นตอน ๆ ให้แปลต่อกันไปหลาย ๆ เล่มจนจบ ตอนที่ไปรับงานใหม่เราก็จะได้เงินเลย เพราะตอนที่ไปส่งงานทุกครั้งจะต้องเขียนเบิกไว้ก่อน เวลาที่จะไปส่งงานแต่ละครั้งควรจะไปบอกเค้าก่อนสัก 1 วัน เพราะเค้าจะได้เตรียมการชุดใหม่ไว้ให้ จะได้ไม่ต้องเสียค่ารถไปส่งงานแล้วกลับมาตัวเปล่า บางครั้งถ้าเราไปส่งงานสายมากเกินไป เค้าก็จะโทรมาตามที

บ้าน แต่แปลกเวลาที่เค้าติดเงินเราไม่เคยโทรมาบอกให้ไปรับเงินสักที อย่างช่วงเวลาที่เรามีสอบเราก็จะสามารถบอกเค้าได้ว่า ช่วงนี้เราไม่ขอรับงาน ไว้สอบเสร็จแล้วถึงจะแปลต่อ เค้าก็อนุญาต ส่วนใหญ่ช่วงที่แปลมาก ๆ ก็เป็นช่วงปิดเทอมเพราะอยู่ว่าง ๆ จะมีเวลามากกว่าช่วงที่เรียน

ราคาสำหรับค่าแปลการ์ตูนปกติจะคิดเงินให้เป็นหน้า แต่ละสำนักพิมพ์จะให้ราคาต่างกัน บางแห่งหน้าละ 7 บาทบ้าง 5 บาทบ้าง ส่วนใหญ่การรับงาน 1 ครั้งจะได้ประมาณ 1,000 บาท บางหน้าที่มีแค่รูปไม่มีตัวหนังสือ หน้านั้นเค้าก็จะนับให้เราด้วย ถ้ามีหน้าอย่างนี้มาก ๆ เราก็จะกำไร เรื่องการนับหน้าบางสำนักพิมพ์ก็นับเอาไว้เองแล้วเค้าก็จะจดไว้ แต่สำนักพิมพ์ที่แปลอยู่เค้าจะไว้ใจ เวลาไปส่งเค้าก็จะให้เราเขียนใบเสร็จเองว่ากี่หน้า เป็นเงินเท่าไร ซึ่งเราสามารถโกงหน้าได้สบาย แต่เราไม่ทำ แต่ละสำนักพิมพ์จะมีวิธีการจ่ายเงินต่างกัน บางสำนักพิมพ์จะต้องรอให้หนังสือนั้นพิมพ์ก่อนแล้วถึงจะจ่ายเงิน บางสำนักพิมพ์พอไปส่งก็ให้เงินเลย แต่สำนักพิมพ์ที่ทำอยู่ต้องเขียนใบเสร็จไว้ก่อนแล้ว มารับเงินได้ในอีก 2-3 วันต่อมา

ประโยชน์

ประโยชน์นอกจากสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ เงินแล้ว ก็คือพวกศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ที่

อยู่ในหนังสือการ์ตูน ศัพท์และสำนวนจะจำได้เฉพาะบางตัวเท่านั้น จะเป็นตัวที่เจอบ่อย ๆ ซึ่งจะมีประมาณ 10% ของทั้งหมด ศัพท์ส่วนใหญ่จะเป็นศัพท์ที่ค่อนข้างยากเป็นคำศัพท์ที่เราไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน บางครั้งก็จะเป็นศัพท์ที่คนเขียนหนังสือการ์ตูนคิดขึ้นเองโดยการนำเอาตัวคันจิมาผสมกัน กลายเป็นคำศัพท์โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หนังสือการ์ตูนประเภทวิทยาศาสตร์ จะมีคำศัพท์ประเภทนี้มากที่สุด นอกจากนี้ยังมีพวกคำหยาบ ซึ่งเราก็ไม่มีโอกาสได้ใช้อย่างแน่นอน ถึงแม้จะจำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ไม่ค่อยได้แต่ก็มีประโยชน์บ้าง เพราะอย่างน้อยมันก็ได้ผ่านสายตาเราไปบ้าง ถ้าคราวหน้าคราวหลังเจอ อาจจะพอนึกออกบ้าง นอกจากนี้ ก็เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วย โดยเฉพาะช่วงปิดเทอมซึ่งนานมาก น้อยคนนักที่จะนั่งทบทวนภาษาญี่ปุ่น การแปลการ์ตูนก็เท่ากับเป็นการทบทวนอย่างหนึ่งเช่นกัน อย่างน้อยก็เป็นการหัดเปิดพจนานุกรมให้ได้คล่องมากขึ้น

นอกจากนั้นเรายังได้ความบันเทิงจากการ์ตูนด้วย แปลไปก็รู้เนื้อเรื่องเกิดความสนุกสนาน ไม่ต้องเสียเงินไปซื้ออ่านเอง แล้วเวลาการ์ตูนออกขายก็เกิดความภูมิใจด้วยว่า เป็นสำนวนเรานะ ซึ่งบางครั้งมันอาจถูกบังคืดบ้างก็พอจะรู้เรื่อง การ์ตูนบางเรื่องพอแปลไปแล้วก็เกิดติดพันต้องแปลต่อไปอีก วางไม่ลง เพราะอยากรู้ว่าเรื่องราวต่อไปจะเป็นอย่างไร การแปล

การ์ตูนยังทำให้เกิดทักษะในการอ่านเพิ่มมากขึ้น เหมือนกับที่กล่าวว่า “ยิ่งอ่านมาก ยิ่งรู้มาก” เป็นการฝึกหัดการอ่านให้คล่องตัวมากขึ้น แล้วภาษาในการ์ตูนก็เป็นภาษาพูดทั้งหมด ทำให้เราได้ทราบว่า ภาษาพูดเป็นอย่างไร ซึ่งหลังจากได้แปลแล้วทำให้ทราบว่า แตกต่างกับภาษาเขียนซึ่งกำลังเรียนอยู่มาก ซึ่งข้อนี้ถือว่าเป็นประโยชน์มากสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทำให้เกิดความคุ้นเคย เวลาไปเจอกับเพื่อนชาวญี่ปุ่น ทำให้สามารถนำไปใช้ได้ ซึ่งในชีวิตประจำวันไม่มีใครที่จะพูดเป็นภาษาเขียนแน่ ๆ

ส่วนประโยชน์ทางอ้อม คือ ทำให้เรากลายเป็นคนที่มีความรับผิดชอบมากขึ้น เพราะเค้าจะกำหนดเวลาส่งมา เราก็ต้องทำให้เสร็จตามกำหนด แม้ว่าจะมีเวลาน้อยก็ตามก็ต้องทำให้เสร็จ ซึ่งข้อนี้ประสบการณ์ของตัวเองมาแล้ว โดยเฉพาะการ์ตูนบางเรื่องยาวมาก ถึงกับขนาดท้อ แต่เราก็ต้องทำให้เสร็จไปส่งให้ทัน ซึ่งจะมีผลต่อการทำงานอย่างมาก ทำให้เกิดความเคยชิน ซึ่งเวลาทำงานเราต้องใช้ความรับผิดชอบสูงมากกว่าช่วงเรียน เมื่อเวลาไปทำงานทำให้ไม่ต้องปรับตัวมากในเรื่องนี้ ถึงแม้จะมีอุปสรรคเกิดขึ้น เราก็จะผ่านพ้นไปได้ไม่ยากนัก

สำนักพิมพ์ใหญ่ๆ จะมีอยู่ประมาณ 5 แห่ง

1. สยามสปอร์ต
2. วิบูลย์กิจ
3. ยอดธิดา
4. หมิกิจิน
5. มิตรไมตรี

บางสำนักพิมพ์ก็จะมีโรงพิมพ์เป็นของตัวเอง ไม่ต้องไปจ้างโรงพิมพ์ ซึ่งเป็นการดีหลายทางทีเดียว เช่น เรื่องความรวดเร็วในการพิมพ์ แต่ละสำนักพิมพ์จะแข่งขันกันมาก อย่างเช่นพอได้รับเรื่องจากญี่ปุ่นก็รีบแปล แล้วพิมพ์ออกจำหน่าย สำนักพิมพ์ที่มีโรงพิมพ์เองจะได้เปรียบจะพิมพ์การ์ตูนออกจำหน่ายได้ก่อน ส่วนสำนักพิมพ์ที่ไม่มีโรงพิมพ์เอง ก็ต้องเสียเวลาไปจ้างโรงพิมพ์อื่น ทำให้ต้องออกจำหน่ายทีหลังก็จะขายไม่ค่อยได้ เพราะคนอ่านซื้อไปแล้ว

นอกจากนี้เมื่อยอดขายสูงสุด แต่ละสำนักพิมพ์จะแข่งขันกัน จะมีของแถมให้ด้วย ส่วนใหญ่ก็จะเป็นภาพสีของการ์ตูนเล่มนั้น อาจเป็นรูปพระเอก หรือนางเอก ซึ่งได้ผลมากทีเดียว บางคนก็จะซื้อการ์ตูนเพราะของแถมนี้ นอกนั้นการ์ตูนบางเล่มที่ออกเป็นสัปดาห์ๆ ละฉบับในเล่มไม่ได้มีเพียงเนื้อเรื่องการ์ตูนเท่านั้น ยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับแฟชั่นวัยรุ่น การทำนายโชคชะตา แบบทดสอบ ซึ่งจุดนี้ก็แข่งขันกันมาก แต่ละสำนักพิมพ์ก็พยายามดึงดูดผู้อ่านด้วยการหาเรื่องราวเหล่านี้ตีพิมพ์ลงไปด้วย

ส่วนในเรื่องของการวาดการ์ตูน ก็มีผลต่อยอดขายมาก ถ้าสำนักพิมพ์ไหนการ์ตูนวาดได้ดีก็ขายได้ดีไปด้วย เพราะผู้อ่านบางคนพอไปถึงแผงหนังสือแล้วส่วนใหญ่จะดูการวาดรูปก่อนแล้วค่อยนึกถึงเนื้อหา บางคนคิดว่าเนื้อหาไม่ดีไม่เป็นไรขอให้รูปสวยก็พอ บางเรื่องดูแต่รูปก็เข้าใจเนื้อเรื่องแล้ว สำนักพิมพ์แต่ละแห่ง แนวของเนื้อหาของการ์ตูนจะต่างกัน บางแห่งก็เป็นไปในแนวรักกระจุ้มกระจิม บางแห่งก็จะเป็นไปในแนวบู๊ ต่อสู้ คือ จะไม่ปนกันจะเป็นไปในแนวเดียวกันตลอด อย่างเช่น สำนักพิมพ์สยามสปอร์ต การ์ตูนส่วนใหญ่จะเป็นไปในแนวกระจุ้มกระจิม เรื่องรักๆ ของวัยรุ่น ส่วนสำนักพิมพ์มิตรไมตรีก็จะเป็นไปในแนวบู๊ ต่อสู้

เนื้อหาในการ์ตูนนั้น บางเล่มก็มีคำที่ไม่เหมาะสมปนอยู่ด้วย โดยเฉพาะหนังสือประเภทบู๊ ต่อสู้ ซึ่งจะมีความทะลึ่ง ขบขันปนอยู่

ด้วย และหนังสือแนวนั้นเป็นที่นิยมในหมู่เด็ก ๆ หนังสือการ์ตูนแบบนั้นจะมีคำหยาบอยู่มาก บางสำนักพิมพ์จะเซ็นเซอร์ออกหมด แต่บางสำนักพิมพ์จะไม่เซ็นเซอร์เลย เพราะมันจะเป็นส่วนที่ทำให้ขายดี เป็นตลกคณอง ทะลึ่ง ทำให้เด็ก ๆ อ่านแล้วชอบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลต่อเด็กมาก ๆ การที่เด็กรักการอ่านเป็นสิ่งดี แต่สื่อที่ออกมาก็ควรเป็นสื่อที่ดีสำหรับเด็กด้วย

สำหรับหนังสือการ์ตูนที่เป็นที่นิยมในหมู่เด็ก ๆ โดยเฉพาะเด็กผู้ชาย มักจะชอบหนังสือประเภทการต่อสู้ บู้ หรือ ตลกคณอง เรื่องราวของการ์ตูนประเภทนี้จะเป็นเรื่องการต่อสู้ของเด็กหนุ่ม เป็นพวกเล่นเคนโด่ ฟันดาบ หรือยิงธนู โดยเฉพาะเรื่องราวประเภทหุ่นยนต์ต่อสู้กันจะเป็นที่นิยมมาก ซึ่งมีผลมากต่อพวกของเล่นของเด็ก หนังสือการ์ตูนที่เป็นที่นิยมในหมู่เด็ก ๆ ประเภทนี้ก็มี เรื่องคอบร้า เซนต์-เฮย์ย่า ส่วนการ์ตูนที่เป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นผู้หญิง จะเป็นเรื่องราวในวัยเรียน รักกระจุกกระจิก ส่วนใหญ่จะติดใจพระเอก นางเอกมากกว่าเนื้อเรื่อง อย่างเช่น **ตำนานรักในห้องสมุด นกั๊ก** ในระยะนี้มีการ์ตูนประเภทหนึ่งออกพิมพ์จำหน่ายมาก คือเป็นหนังสือการ์ตูนประเภทรักกระจุกกระจิกใน 1 เล่มจะมีหลายเรื่อง จะออกสัปดาห์ละเล่ม ภายในเล่มนอกจากเนื้อหากาการ์ตูนแล้ว ยังมีเรื่องแพชั่น แบบทดสอบ พิมพ์รวมอยู่ด้วย อย่างเช่น **หนังสือแดงโม เลมอน**

ส่วนหนังสือที่เป็นที่นิยมโดยทั่วไป และถือว่าขายดีมาก จะมีประมาณ 3 เล่มคือ

โดเรมอน จะเป็นที่นิยมของตั้งแต่เด็กตัวเล็ก ๆ ที่บางครั้งดูแต่รูปเพราะยังไม่ได้เรียนหนังสือไปจนถึงผู้ใหญ่ที่ทำงานแล้ว โดเรมอนเล่มหนึ่ง จะมีหลาย ๆ ตอน แต่ละตอนจะเป็นเรื่องราวของ ของวิเศษที่ออกมาจากกระเป๋าที่ท้องของโดเรมอน โดเรมอนเป็นแมวตัวอ้วน เป็นเพื่อนของโนบิตะตัวเอก โนบิตะเป็นเด็กเรียนไม่เก่ง อ่อนแอ มักถูกเพื่อน ๆ แกล้งเสมอ เมื่อถูกแกล้งก็จะมาขอร้องให้โดเรมอนช่วย โดเรมอน ก็จะเอาของวิเศษออกมาจากกระเป๋า มาช่วยเสมอ แต่โนบิตะมักจะนำเอาของวิเศษมาใช้

โดเรมอน

ตอน...หุ่นไล่กา

ในทางที่ไม่ดี ในที่สุดก็เกิดโทษกับตัวเอง เรื่องราวมักจะลงท้ายเช่นนี้เสมอ ซึ่งเป็นการสอนคติเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้กับเด็ก ๆ หรือพวกผู้ใหญ่ที่อ่านได้ดีทีเดียว ซึ่งการ์ตูนประเภทนี้เรียกได้ว่าเป็นการ์ตูนที่ดีทีเดียว มันสามารถสอนให้เด็กจดจำคติได้ดี ต่างกับหนังสือเรียนส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องทั่วไป เด็กจะจำไม่ค่อยได้ ถ้าเป็นการ์ตูนแบบนี้เด็กจะได้ทั้งความสนุกสนานและคติต่าง ๆ ด้วย เมื่อครั้งที่โตเรมอนเป็นที่นิยมสำนักพิมพ์ต่างได้พิมพ์ออกจำหน่ายแข่งขันกันมากมาย ซึ่งก็มีทั้งที่ประสบความสำเร็จ และไม่ประสบความสำเร็จ

ไซเฟอร์ เป็นเรื่องราวของเด็กหนุ่ม

Scene2. GRANDMA CLOCK IN HAND

ฝาแฝดหน้าตาหล่อเหลา เด็กหนุ่มทั้งสองเป็นนักเรียนอยู่พร้อมกับเป็นนักแสดงด้วย ทั้งสองหน้าตาเหมือนกันมาก จนไม่มีใครสามารถแยกออกได้ เวลาจะออกแสดงถ้าคนหนึ่งติดเรียนหนังสือก็ให้อีกคนหนึ่งไปแทนได้ โดยที่ไม่มีใครรู้เลยว่าเป็นคนไหน มีอยู่คนเดียวที่สามารถแยกออกว่า ใครเป็นใคร คือ นางเอกของเรื่อง ซึ่งเป็นเพื่อนของทั้งสองคน จะสนิทกันมาก เวลาไปเที่ยวไหนมักจะไปด้วยกันเสมอ ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องราวความรักของคนทั้งสาม ซึ่งนางเอกเป็นคนรักของน้องชาย แต่สิ่งที่ทำให้คนส่วนใหญ่ติดใจ คงจะเป็นการวาดการ์ตูนมากกว่า เพราะเรื่องนี้วาดได้สวยงาม โดยเฉพาะพระเอกทั้งสองคน ซึ่งคิดว่าคงจะเป็นส่วนที่ดึงดูดผู้อ่านได้มาก ในเวลาที่เราดูหนังไปก็แฝงหนังสือเพื่อที่จะซื้อการ์ตูนสักเล่ม โดยที่เรายังไม่รู้ว่า จะซื้อเล่มไหน สิ่งแรกที่เราจะใช้ตัดสินว่าจะซื้อเล่มไหนก็คือ การวาด ถ้าวาดรูปสวยก็จะชวนให้อ่านมากขึ้น ถือได้ว่าได้เปรียบมากทีเดียว

ทัช เป็นเรื่องที่กำลังนิยมมากขณะนี้ เป็นเรื่องราวของพี่น้อง ที่มีความสนใจต่างกัน น้องชายเป็นคนชอบการเล่นเบสบอลมาก ส่วนใหญ่เนื้อเรื่องก็เป็นเรื่องราวทั่วไปในชีวิตของคนทั้งสอง สิ่งที่ทำให้เป็นที่นิยมก็คงจะเป็นการวาดรูปที่สวยงาม และเนื้อหาที่สนุกสนานนั่นเอง

ส่วนหนังสือการ์ตูนที่ผู้แปลรู้สึกประทับใจ คือ **เรื่องแคนดี้** เป็นเรื่องราวของแคนดี้ เด็ก

สาวที่เป็นกำพร้า อยู่ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามาตลอด ต่อมาได้เป็นนางพยาบาลซึ่งพบอุปสรรคมากมาย ส่วนพระเอกนั้นรู้จักกับแคนดี้มาตั้งแต่เด็ก ทั้งคู่รักกันมาก แต่ต้องมีอันพราวจากกันเพราะพระเอกต้องไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น เพราะเหตุจำเป็นบางอย่าง เรื่องราวส่วนใหญ่จะเป็นชีวิตของแคนดี้ เรื่องนี้ดังมากทีเดียวแทบจะพูดได้เลยว่า ไม่มีใครไม่รู้จักกับแคนดี้เรื่องมีตั้งแต่สมัยที่ข้าพเจ้ายังเด็ก ๆ การที่ประทับใจเรื่องนี้คงเป็นเพราะการวาด เรื่องนี้วาดได้สวยงามจริง ๆ พร้อมกับเนื้อหาของเรื่องที่สนุกสนานและมันก็เป็นจุดเริ่มต้นของการอ่านการ์ตูนของเรา ซึ่งคิดว่าเป็นสิ่งที่ดี การอ่านการ์ตูนนอกจากได้ความบันเทิงจากเนื้อหาของมันแล้ว ยังเป็นการฝึกนิสัยรักการอ่านให้กับเราได้ดีด้วย ซึ่งถือได้ว่าเป็นประโยชน์อย่างมาก พวกผู้ใหญ่ควรตระหนักถึงข้อนี้ด้วย แต่ก็ควรหาหนังสือการ์ตูนที่ดีให้เด็กอ่านด้วย การ์ตูนในปัจจุบันมีทั้งที่เป็นการ์ตูนที่มีผลดี และเสียต่อเด็กได้ทั้ง 2 ทาง

การแปลการ์ตูนแต่ละครั้งก็มีเรื่องที่ยากง่ายปนกันไป ซึ่งเป็นสิ่งธรรมดาไม่ว่าเป็นงานอะไรก็ต้องมีอุปสรรคทั้งสิ้น ถ้าเราใช้ความพยายามก็คงจะสามารถฝ่าฟันอุปสรรคนั้นได้ ความยากของการแปลการ์ตูนนั้นมีหลายอย่าง เช่น เรื่องของตัวคันจิ ดิที่เค้ามิตัวฮิรางานะกำกับมาให้ แต่ก็มีบางเล่มที่หลงมาโดยไม่มีฮิรางานะกำกับเลย จะต้องมานั่งเปิดพจนานุกรม

คันจิ คอยนั่งนับขีดซึ่งบางครั้งก็นับผิดนับถูกกว่าจะหาพบ จากนั้นก็ต้องเปิดหาความหมายอีกครั้ง มีความรู้สึกที่แปลกอยู่อย่างหนึ่งเกี่ยวกับคำศัพท์ คือ ศัพท์บางตัวเปิดแล้วเปิดอีก ก็จำไม่ได้สักที ทั้ง ๆ ที่เป็นตัวเก่า บางครั้งตัวคันจิก็จะประกอบเป็นประเภที่ผู้เขียนแต่งขึ้นมาเอง จึงต้องใช้วิธีการเดาเป็นหลักซึ่งเป็นเรื่องที่น่ารำคาญอยู่แล้ว ถูกบังปิดบังปนกันไป ส่วนพวกข้อเฉพาะนั้นก็ยาก บางครั้งเราไม่รู้ เปิดพจนานุกรมตั้งหลายเล่มแล้วก็หาไม่เจอ ก็ต้องเดาอีกนั่นแหละ ต้องตั้งชื่อเอาเองไปตามเนื้อเรื่อง เรื่องการตั้งชื่อนี้ก็สนุกเช่นกัน การ์ตูนบางเล่มมีข้อเฉพาะมากมายจนน่าปวดหัว โดยเฉพาะการ์ตูนที่แปลอยู่เป็นประเภทการต่อสู้ จะมีท่าอยู่หลายท่าทีเดียว ซึ่งก็ต้องตั้งชื่อเอาเอง พอตั้งไปแล้วก็จำไม่ได้ว่าท่านั้นตั้งชื่อไปว่าอะไร บางครั้งก็ปนกันไปหมดแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ์ตูนประเภทที่มีหลาย ๆ เล่มต่อกัน ชื่อท่าจะมีมากจนบางครั้งคิดไม่ออกเลย บางครั้งตั้งชื่อพิสดารมากรู้ว่ามันคงจะไม่มีหรอกเจ้าท่านั้น แต่จะอย่างไรก็ได้คิดไม่ออกแล้วก็เลยตั้งใส่ลงไป พอเล่มแรก ทำเสร็จแล้วส่งไปได้เล่ม 2 กลับมา เจอท่าเก่าก็จำไม่ได้แล้วว่าท่านั้นตั้งชื่อไปว่าอะไร ต้องนั่งคิดอยู่นาน

นอกจากนี้ สิ่งที่ยากคือ ภาษาในการ์ตูน ชอบใช้ตัว คาตากานะ มาก แล้วคาตากานะของภาษาญี่ปุ่นพอเอามาเทียบเสียงภาษาอังกฤษต้องอ่านหลายเที่ยวกว่าเสียงจะกลายเป็นภาษา

เรื่องทัศนคติเกี่ยวกับการ์ตูนนั้น ข้าพเจ้า คิดว่าการ์ตูนญี่ปุ่น น่าจะเป็นงานเขียนชิ้นใหม่ๆ สำหรับคนในยุคปัจจุบัน เพราะว่า เมื่ออ่าน การ์ตูนเหล่านั้นแล้ว มันสามารถสะท้อนให้เห็น ความคิดของผู้เขียนได้ เช่น การ์ตูนเรื่องโดเรมอน ซึ่งคนในปัจจุบัน คาดว่าในอนาคต อาจจะ สามารถประดิษฐ์เครื่องมือเหล่านั้นได้ หรือ ไม่แน่อาจจะไม่ได้ แต่โอกาสที่เป็นไปได้ในการ ประดิษฐ์เครื่องมือเหล่านั้น มันมีมากซึ่งเราก็คือว่ามันเป็นการ์ตูน จึงไม่ได้ตำหนิผู้เขียนว่า เขียนอะไรไม่รู้มันเป็นไปได้ไม่ได้

ในการ์ตูนยังมีหลายประเภท หลายระดับ การ์ตูนสำหรับเด็กๆ อ่าน ก็จะเป็นลักษณะมี ตัวเอกเป็นสัตว์ประหลาดแบบวิทยาศาสตร์หรือ มนุษย์วิเศษ มีอิทธิฤทธิ์ ซึ่งสามารถดึงดูดความ สนใจต่อเด็ก จนทำให้เด็กทำตามอย่างตามแบบ ตัวมนุษย์วิเศษ คอยรบเร้าพ่อแม่ให้ซื้อของ วิเศษ หุ่นยนต์ที่มีรูปร่างแบบตัวเอกในเรื่อง หรือชื่อของวิเศษ เช่น รถต่อเป็นหุ่นยนต์ ชื่อ ยานอวกาศต่างๆ นานา แต่ในขณะเดียวกัน เนื้อเรื่องการ์ตูนเหล่านั้นก็ได้มีตัวเอกซึ่งมีมนุษย์ วิเศษคอยปราบฝ่ายอธรรม ซึ่งเป็นการสอนใจ เด็ก ทำให้รู้จักคุณธรรมความดี คอยปราบ ความชั่ว ข้าพเจ้าคิดว่าจุดนี้คงเป็นสาระอย่าง หนึ่งของการ์ตูน

ส่วนการ์ตูนที่เป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น มี ทั้งที่เป็นการ์ตูนหะลิ่ง หยาบจนถึงขนาดที่ว่า

การ์ตูนจะต้องถูกเซ็นเซอร์ การ์ตูนบางเล่ม รอดพ้นจากการเซ็นเซอร์มาได้ เมื่อเด็กๆ ซื้อมาอ่านก็มักจะชอบ พ่อแม่บางคนก็ไม่ว่าลูกอ่าน การ์ตูนประเภทไหน คิดว่าเป็นหนังสือคงไม่ได้ เกิดผลเสียหยาอะไร จึงได้ปล่อยไว้ไม่ได้เข้มงวด เท่าใดนัก การ์ตูนที่วัยรุ่นอ่านส่วนใหญ่มักเป็น เรื่องของชีวิตในวัยเรียน ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนมี พฤติกรรมค่อนข้างเบี่ยงเบน และเป็นทำนองรัก ในวัยเรียน กระจุ้มกระจิม ซึ่งก็เป็นธรรมชาติ ของวัยนี้ แต่บางครั้งพฤติกรรมบางอย่างเป็นไปได้ ในทางวัฒนธรรมตะวันตกมาก เมื่อเด็กวัยรุ่น ไทยอ่าน ก็อาจได้รับอิทธิพลของวัฒนธรรม เหล่านั้นเข้ามาในความคิดโดยที่ไม่รู้ตัวหรือไม่ คิดว่า สังคมไทยเรานั้นไม่ยอมรับวัฒนธรรม

เหล่านั้นเลยทีเดียว แต่การ์ตูนหลายเรื่องก็มีโครงเรื่องในทางที่สร้างสรรค์ไม่น้อย เช่น ตัวเอกพยายามฟันฝ่าอุปสรรคที่มีอยู่จนถึงความฝันที่หวังไว้ ข้าพเจ้าคิดว่าจุดนี้น่าจะเป็นสาระดีพอ เพราะคงสามารถสอนใจวัยรุ่นให้เกิดความพยายาม

ยาม เกิดความอดทน เพื่อให้ถึงจุดประสงค์ ข้าพเจ้าคิดว่า การ์ตูนหลายเรื่องที่ตั้งแต่นิยายแบบภาพยนตร์ และภาพยนตร์หลายเรื่องแต่งเลียนแบบการ์ตูน เพราะทั้ง 2 อย่างล้วนเป็นการลอกเลียนแบบชีวิตจริงของมนุษย์ หรือสะท้อนชีวิตในสังคม นอกจากนี้ จุดที่น่าสนใจอีกอย่างคือ เวลาซื้อการ์ตูน รูปวาดในการ์ตูนต้องสวย ต้องเหมือนมนุษย์จริง ๆ ทำให้คนอ่านอยากอ่านจนสามารถทำให้ผู้อ่านคลั่งไคล้กับตัวการ์ตูนได้จากการ์ตูนญี่ปุ่นที่เข้ามา ทำให้เด็กหลายคนเป็นนักวาดภาพได้สวย เด็กหลายคนพยายามวาดเลียนแบบตัวการ์ตูน ซึ่งก่อให้เกิดผลดีไม่น้อย ข้าพเจ้าคิดว่าการ์ตูนก็เหมือนกับนิยายที่คนอ่านมักจะติดอยากอ่านต่อไป ขนาดที่เด็กบางคนยอมอดข้าวหรือขนมเพื่อมาซื้อการ์ตูนจนทำให้พ่อแม่หลายคนปวดหัวกับเรื่องนี้ไม่น้อย

ข้าพเจ้าก็เป็นคนหนึ่งที่ชอบอ่านการ์ตูนในยามว่าง จากความรู้สึกของข้าพเจ้าที่กล่าวมาแล้วนั้น การ์ตูนมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ขึ้นอยู่กับตัวเราว่าจะรู้จักอ่านหรือไม่เท่านั้นเอง และสามารถนำเอาประโยชน์จากมันมาได้มากเท่าไร